

[Alfred Jensen.]

i Befolkningens Interesse; vi kan derfor ikke stemme for dette Ændringsforslag.

Hvad angaar Ændringsforslaget under Nr. 5, der tager Sigte paa, at Kommunerne kan tilstaa Hjælp til Ansøgere, som er Ægtepar og har Forsørgerpligt over for Børn, mener vi, der er noget modsigende i, at der for disse Ægtepars Vedkommende kræves, at de ikke maa have større Indtægt, end Invalider med Børn efter Folkeforsikringsloven maa have. Der er noget modsigende i, at Personer, som i Trangstillelse kan faa Hjælp gennem Kommunen, skal være væsentlig daarligere stillede end Alders- og Invaliderentenydere. Alene af den Grund kan vi ikke stemme for dette Ændringsforslag. De øvrige af Det konservative Folkeparti stillede Ændringsforslag kan vi heller ikke stemme for, men foretrækker at tilslutte os Regeringens Forslag vedrørende Udgifternes Fordeling og Dækning.

Hvad angaar Det frie Folkepartis Ændringsforslag, kan vi ud fra de Betragtninger, jeg har gjort gældende vedrørende de øvrige Ændringsforslag, heller ikke stemme for det. Det rummer nemlig yderligere Indskrænkninger i den Kreds af arbejdsløse, der kan faa tildelt Hjælp, og den Motivering, det ærede Parti fremsatte for sit Ændringsforslag, kan vi under ingen Omstændigheder godkende. Den gik ud paa, at Hjælpen ikke maa forbeholdes Borgere med Fagforeningsbog. Men saadan er det jo heller ikke. Langt over Halvdelen af dem, som efter Regeringens Forslag vil komme i Betragtning, vil være Alders- og Invaliderentenydere. Selv om det ærede Medlems Parti kunde have noget at indvende mod Lovforslaget i den Retning, vilde deres Ændringsforslag ikke kunne ændre Lovens Karakter.

Da der gennem de stillede Ændringsforslag ikke vil ske nogen Ændring af Regeringens Forslag, som imødekommer vore Ønsker, har vi valgt at stille vore egne Ændringsforslag. Ved første Behandling gjorde vi opmærksom paa, hvilke Ændringer vi kunde ønske i Lovforslaget, og de Ændringsforslag, vi har stillet, er da naturligvis i Overensstemmelse hermed. Det, vi først og fremmest gjorde opmærksom paa, var, at Lovforslaget ensidigt tog Hensyn til Brændselspriserne Stigning og ikke tog noget Hensyn til de øvrige Priser Stigning, ligesom det heller ikke tog Hensyn til de forøgede Udgifter, som Arbejderbefolkningen saavel som Befolkningen i det hele taget har i Vintermaanederne i Sammenligning med Sommermaanederne. Vi har derfor

stillet Ændringsforslag, som bl. a. gaar ud paa at udvide det Omraade, som falder ind under Lovens, paa en saadan Maade, at det skifter Karakter.

Vi har foreslaaet Titelen ændret saaledes, at der efter Ordet „Brændselshjælp“ indføjes Ordene: „med videre (Vinterhjælp)“. Vi har gennem flere Aar forelagt Lovforslag om en Vinterhjælp, fordi vi mener, at saaledes som den sociale Lovgivning er, bør der hvert Efteraar gives en Ekstrahjælp til alle dem, der lider under Samfundets Skavanker og ikke er i Stand til at ernære sig ved eget Arbejde. Vi har ikke hidtil haft den Glæde at se vort Lovforslag vedtaget, men dog er et Vinterhjælpsforslag — ganske vist ikke vort, men Regeringens — en Gang blevet gennemført, nemlig i Aaret 1933.

Motiveringen for, at Regeringen dengang ønskede at faa gennemført et Vinterhjælpsforslag, var, at der var et Hul i den sociale Lovgivning. Jeg kan ikke faa andet ud af det foreliggende Brændselshjælpsforslag, end at der stadig væk er et Hul i den sociale Lovgivning. Det har vi været klar over hele Tiden, og derfor har vi gentagne Gange forelagt Forslag om Vinterhjælp, fordi vi ved, at der, hver Gang Vinteren indtræder, stilles forøgede Krav, ikke alene til de arbejdsløse, men ogsaa til Alders- og Invaliderentenydere. Fodtøj, Beklædningen i det hele taget, skal være meget bedre om Vinteren end om Sommeren. Medens man om Sommeren kan gaa med let Fodbeklædning, er man nødt til at have nogenlunde ordentligt Fodtøj paa om Vinteren. Det Tøj, man kan gaa med om Sommeren, kan være tyndslidt og behøver kun at tjene til at skjule Legemets Nøgenhed; dette strækker ikke til til at værne Kroppen mod Kulden om Vinteren.

Ser man paa de forskellige Udgifter, som de arbejdsløse og Alders- og Invaliderentenydere har ud over Brændselsudgifterne, vil vi se, at de er undergaaet en kolossal Stigning siden Januar Maaned. Medens Brændselspriserne er steget 14 pCt. i Forhold til et Pristal paa 100 i 1931, er Udgifterne til Fødevarer, Beklædning, Kontingenter o. s. v. tilsammen i samme Tidrum, altsaa fra Januar til Oktober, steget med 18 pCt. Det er derfor klart, at en saadan Udvidelse af Loven er stærkt paakrævet.

Hvad vore Ændringsforslag i øvrigt angaar, vil jeg til det, vi har stillet under Nr. 1, og som gaar ud paa, at sidste Punktum i § 1, Stk. 1, skal udgaa, bemærke, at naar vi har stillet det, er det, fordi vi ønsker, at de sociale Udvalg, hvad Alders- og Invaliderentenyderne angaar, ikke skal have Bestemmelse om, hvorledes Hjælpen skal